

PHẬT BỔN HẠNH KINH
(PHẬT BỔN HẠNH TÁN TRUYỆN)

QUYỂN 2

Phẩm 8: CÙNG CHÚNG THỂ NỮ DU CƯ

*Các thứ trang trí
Giống như cung trời
Xuân, hạ, thu, đông
Bốn mùa đều khác,
Theo mùa sửa sang
Dạo chơi ao vườn
Cũng như Thiên đế
Thí an cây rừng.
Thái tử nhân dạo
Đến xem vườn ao
Thể nữ vây quanh
Như trăng giữa sao.
Bấy giờ các cô
Đêm ngày thổi nhạc
Cười vui đùa cợt
Hơn mấy năm sau
Hoặc vì vui Ngài
Lại làm thuật mới
Hoặc hiện thân mình
Thỉnh thoảng viết tụng,
Hoặc vẽ tranh ảnh
Hoặc là khắc chạm,
Hoặc dùng đất bùn
Đắp nhiều bức tượng,
Hoặc kết tràng hoa
Dùng để trang sức,
Hoặc ở trước mặt
Hoặc có hương xoa,
Hoặc dùng gương soi
Hoặc lược chải đầu
Vẽ đen mi mắt
Tô đỏ môi son.
Lại có thể nữ
Lấy hoa ném nhau
Hoặc là cười đùa
Hoặc buồn than khóc*

Hoặc miệng ca vịnh
Càng nghe càng thích
Như ong, đom đóm
Kêu ở trong hoa.
Thể nữ xin tắm
Thái tử bằng lòng
Chỗ cây Vô ưu
Có ao sen hồng
Ánh sáng tô điểm
Chiếu cây sắc vàng
Như vàng trong lửa
Rực rỡ cây rừng.
Các cây nghiêng xuống
Tung hoa cúng dường
Chim hòa điệu hát
Giọng nghe cảm thương;
Gái cười, chim hát
Tiếng vọng vang xa
Năm âm cùng trở
Rung động cõi lòng.
Thái tử xuống tắm
Nước ngập đến lưng
Thể nữ vây quanh
Ao nước sáng bừng
Giống như ngọc sáng
Vây núi báu chúa
Tướng màu sáng rỡ
Đẹp dễ vùi vợi.
Thể nữ trong ao
Đùa vui đủ trò
Hoặc hụp hoặc lặn
Hoặc toé nước nhau
Hoặc cùng hoa giỡn
Dùng hoa ném nhau,
Hoặc lặn xuống đáy
Hồi lâu trời lên
Hoặc ở trong nước
Hiện các thứ hoa
Hoặc lặn dưới nước
Chỉ đưa tay lên.
Thể nữ trong ao
Các hoa sáng rỡ
Khiến các hoa sen
Mất đi ánh sáng.
Hoặc có nàng vịnh

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tay chân Thái tử
Như đủ loại hoa
Quấn quanh cột vàng.
Các cô xoa hương
Bị nước rửa trôi
Chiên-đàn mộc mật
Nước thành ao thơm
Đùa giỡn như vậy
Khó kể cho cùng.
Sáu muôn thể nữ
Vây quanh cạnh Ngài
Thái tử ở giữa
Như trời Đế Thích
Ở ao trời tắm
Cùng với Thiên nữ
Ở đó đều ngồi
Thuyền báu vàng bạc
Trong ao dạo chơi.
Như trời nương mây
Thái tử lại ngự
Trên thuyền bảy báu
Phi ở cạnh bên
Cùng nhau xuống ao.
Màu thân vàng chiếu
Soi xa một trượng
Như trời trên thuyền
Ai cũng kinh ngạc
Cho mặt trời mọc
Các hoa nở ra
Ánh càng sáng chói
Như vua mặt trời.
Thái tử rời ao
Thể nữ lại theo
Tấu ca kỹ nhạc
Làm nước giải lao
Thể nữ uống rồi
Nhảy múa vui chơi.
Khi ngày vừa tối
Ánh trăng sáng soi
Muốn mê Thái tử
Ý Ngài chẳng chao!
Muốn khiến Ngài tham
Ý Ngài chẳng đắm
Đèn tuệ rất sáng
Không thể diệt tan

Như đèn ngọc sáng
Chẳng hại thiêu thân.
Chốc đà tối hẳn
Thế nữ ngủ say
Vợ Thái tử ngủ
Mơ thấy lo biến
Thấy Ngài xuất gia
Bỏ cung thế nữ
Đi vào núi rừng
Các phi đuổi theo
Buồn bã cầu khẩn:
“Chớ ruồng bỏ nhau
Đã thành chồng vợ
Nay bỏ cho ai.
Tôi nay tự xét
Không lỗi làm gì
Xin Ngài cân nhắc
Chớ bỏ nhau đi!
Một mình vào núi
Siêng tu các đức
Sao lại bỏ thiếp
Thật là nhẫn tâm.
Người xưa xuất gia
Cũng có phi đẹp
Xin rủ lòng thương
Hãy đợi chờ nhau.”
Hơi thở dồn dập
Thái tử vào rừng
Lòng dạ cuồng loạn
Lần từng cây rừng
Gào với cây cối
Rằng: “Người không lo
Riêng ta sầu não
Hãy chỉ Thái tử.”
Ngước nhìn lên cây
Thấy chim mỏ đỏ
Nhìn chim than khổ:
“Ta mất chỗ nương
Tiếng người giống người
Để tiếng cho Ngài.
Xin đem tiếng hót
Dứt não lòng tôi.”
Lại nhìn cây nói:
“Sao người không thương
Ta mất chỗ dựa

Quờ quạng mê man
Chồng ta bỏ đi
Nên sinh thương xót
Cười làm sao được?”
Hoa đều nở hết
Thấy chim hai đầu
Cùng bay song song
Càng thêm sầu khổ
Rơi lệ nói rằng:
“Xin chỉ cho ta
Người ôm nặng hờn
Để ta thấy chàng
Mất chàng ta chết!
Hoa rơi trên mình
Càng phiền lòng ta
Chỉ người chim tốt
Chớ ghen ghét ta
Tâm ta tán loạn
Ưa thích kỹ nhạc
Không hề xúc phạm
Vì sao như thế?
Bị gió lay động
Cành cây lắc lư
Giống như dùng tay
Đấm vào thân ta.
Chim thú cho thấy
Chúng chẳng bỏ chồng
Tiếng nước như mắng
Ta chẳng đành lòng.”
Ngài không trở lại
Liên buồn than rằng:
“Để lại mắt biếc
Để lại ý hợp
Để lại nụ cười
Để dáng hoa vàng
Để lại bím tóc
Ta thấy hoang mang.”
Miệng nói chưa dừng
Bỗng thấy Thái tử
Ở trong rừng cây
Liên đến nói rằng:
“Vì sao bỏ nhau?”
Nói xong bất giác
Ôm chầm Thái tử
Thẹn thùng hồi lâu.

Thái tử hỏi rằng:
“Vì sao như thế?”
Liền kể điềm mộng
Thái tử bảo rằng:
“Đó không phải nàng
Ta không hề đi
Ai đi, ai lại
Không có người đi
Cũng không chỗ đến.
Nàng hãy hiểu kỹ:
Sắc như chàm bột
Ý như bong bóng
Tưởng như lửa sáng
Hành như cây chuối
Thức như huyễn hóa
Các căn vô lực
Hình thể nhân nhau
Giống như hoa hợp.
Biết đời vô thường
Thí như ngựa hoang
Tôi, ta không có
Cũng không bền chắc
Hợp thì có ly
Nàng nên biết rõ.”
Thái tử tự nghĩ:
“Nên ta ra đời.”

M